Не скаржись на власне довідане горе,
Що в жизні нести довелось;
Поглянь лиш на сльози — цілісіньке море
Їх по світу геть розлилось.

Куди не піткнешся — панують кайдани;
То де вже спокою нам ждать?
Як щирі народу свого громадяни,
За край ми повинні гадать!